

Chị à!

Rồi một hôm chị hỏi sao tôi muốn gặp chị vậy, tôi giật mình mà chẳng biết nói gì. Tôi định nói ra hết nhưng một lần nữa tôi lại sợ, nếu lỡ mình nói ra không thành thì sẽ ra sao đây...

Cách đây 4 năm khi còn là cậu sinh viên năm thứ nhất, dường như ngoài thời gian lên lớp ra tôi chỉ biết đến thế giới ảo. Vì cứ mỗi lần lên mạng ngoài việc vào những trò chơi điện tử ra tôi chẳng quan tâm gì nữa, đến nỗi khi ngủ trong giấc mơ của tôi còn tưởng tượng mình đang tồn tại ở thế giới đó.

Rồi thời gian cứ thế trôi đi cho đến kì 2 năm ấy, lớp chúng tôi phải học môn chuyên ngành do thầy trưởng khoa dạy. Tất nhiên là môn của thầy thì lớp bao giờ cũng phải đi đầy đủ rồi, trong đó có tôi vì nếu lỡ để lại ấn tượng nào xấu thì chắc chết mất.

Ngày hôm đấy lớp chúng tôi đến rất sớm khi mà cửa phòng còn chưa mở, bỗng nhiên tôi nghe lén phén nhỏ bí thư lớp bảo hôm nay ngoài thầy ra còn một cô giáo nữa. Tôi thầm nghĩ:

“Quái, làm gì có môn nào mà 2 giáo viên cùng đứng lớp chứ”

Đang hình dung vô vàn lý do thì thầy trưởng khoa xuất hiện, còn tươi cười khen lớp có ý thức đi học nữa. Nói thật ra chỉ môn thầy mới như thế, chứ bình thường các môn khác toàn trốn tiết nhờ điểm danh hộ thì nhiều vô kể. Thế rồi bọn tôi theo thầy bước vào lớp xếp thành hàng, do môn chúng tôi học là trị liệu xoa bóp nên đa số là phải học thực hành, làm tới đâu học tới đó chứ không phải ghi chép gì cả.

Trong lúc thầy đang lấy danh sách lớp và tài liệu thì có một cô gái trẻ bước vào, cả lớp chúng tôi bắt đầu nhí nhố bàn tán. Sau một lúc nói chuyện giữa thầy và cô gái ấy xong thì thầy thông báo:

- Đây là cô D.K hiện đang học cao học ở bên Nga về, trong thời gian tới cô sẽ trợ giảng và dạy các em hết môn này.

Và thầy không quên để lại lời nhắn với lớp cố gắng nghe giảng, đừng thấy cô

hiền mà quậy phá đấy. Buổi học đầu tiên của chúng tôi chủ yếu làm quen với nhau và giới thiệu thêm về môn học, tôi cũng cảm giác đây là buổi đầu tiên lên lớp của chị. Và chắc do để cố gắng nghiêm nghị, nên trông chị không được thoải mái chút nào. Kết thúc buổi học có lẽ ấn tượng duy nhất của tôi về chị đó là đôi mắt to và có chút gì đó bí ẩn.

Hôm đấy học xong đi về và vẫn như mọi ngày, sau khi ăn trưa tôi chạy lại một mạch xuống hàng net. Ngồi chơi game cho đến 5 giờ chiều vì hôm đó tôi chỉ học mỗi buổi sáng, ngồi cạnh tôi lúc đấy là ông anh học trên tôi 3 khoá. Có thể nói ở quán net tôi và ông ấy là 1 cặp bài trùng trong game, gặp ông ấy tôi liền kể chuyện sáng nay về cô giáo trẻ bên Nga về, nói đến đó ông phán luôn:

- Có phải D.K con gái thầy phó hiệu trưởng về hưu rồi không? Tao còn lạ gì nữa, nói chung gia đình thầy toàn người chịu khó học thôi chứ đâu như anh em mình ngồi đây.

Tôi nghĩ bụng cũng đúng con gái bây giờ ít ai chị bỏ mấy năm ra đi du học như thế lắm, lại ở xa nhà nữa thì chắc phải có cá tính mạnh mẽ.

Đến buổi học thứ 2 chị ấy bảo chúng tôi khởi động rồi chạy 1 vòng sân để nóng người và thả lỏng các cơ, sau đó chị dặn con trai lần sau mặc quần đùi hoặc quần bơi để tiện cho việc học. Nói đến đó đám con trai lớp tôi cười ồ lên, bọn nó trêu thế các bạn nữ cũng phải mặc áo tắm ạ. Nhưng chắc vì đã chuẩn bị trước tình huống này nên chị nghiêm mặt và quát làm cả đám con trai chúng tôi im lặng, bọn con gái lớp cũng chẳng nói gì vì có lẽ bọn nó nghĩ mấy thằng trong lớp nghịch ngợm bị quát cũng đáng.

Hôm đấy chị gọi mấy đứa nằm trên bàn để hướng dẫn, có mấy thằng xin lên để được “thí nghiệm” làm tôi cũng khá bất ngờ. Vì mọi hôm ngoài đám chăm học thật sự ra thì không nói, nhưng đây toàn những phần tử lười học và hay ngủ trên lớp giống tôi. Chẳng hiểu thế nào nhưng khi bọn nó lên đó cứ kêu đau rồi buồn, làm cả lớp cũng cười ùa theo. Chợt trong giây phút nào đó tôi nhìn thấy chị cười, nụ cười ấy trông chị dễ thương và trẻ hơn rất nhiều so với cái tuổi 25 lúc đấy.

Sau buổi học hôm đó tôi cảm thấy ấn tượng về chị nhiều hơn, nhiều lúc tôi cũng không hiểu bản thân mình nữa. Tất nhiên tôi vẫn dành riêng thời gian

cho cái thế giới ảo của mình, nhưng xen lẫn vào đó là nụ cười của chị. Tôi biết đó không phải là ảo nữa mà nó đang thực tế trước mặt, chính vì vậy tôi tự nhủ sẽ không nghỉ học hay đi muộn nữa.

Về sau cả lớp và chị dần cảm thấy thân thiết với nhau, và tôi lại thấy chị cười nhiều hơn trước. Có những hôm chị chia ra một nhóm gồm 2 đến 3 người để cùng thực hành cho nhau, rồi chị đi từng nhóm để kiểm tra hướng dẫn. Còn tôi bao giờ cũng chọn cho mình nhóm cuối cùng vì tôi sợ tiếp xúc trực tiếp với chị lỡ mình có làm sai gì thì xấu hổ lắm, vậy là cứ mỗi lần chị đến gần tôi lại giả vờ chạy sang nhóm khác để tránh mặt.

Và rồi thời gian kết thúc môn học cũng gần đến, chính lúc này cảm giác hụt hẫng trong tôi cũng dần xuất hiện. Hôm đấy trong lớp có đưa vừa được nhận học bổng của trường và sắp đi du học nên có mang máy tới lớp để chụp ảnh chia tay mọi người. Vì lý do không có chìa khoá vào phòng nên cả lớp và chị phải đứng đợi ở ngoài khá lâu, biết sẽ không có nhiều cơ hội gặp lại nên tôi đã thử đánh liều lấy hết can đảm để tới gặp chị:

“Cô...cô ơi em chụp cùng với cô 1 tấm nhé”

Chị cười đồng ý và tôi đã khoác tay lên vai chị, lúc đó không hiểu sao tôi lại hành động như thế nữa. Cho đến khi xem lại tấm ảnh đã chụp tôi cũng không tin mình lại liều như thế, cuối cùng thì tôi cũng đã có chút dấu ấn riêng với chị rồi. Sau khi thi xong ai cũng rất vui vì điểm đa số là khá cao nhưng có điều chị không còn ở Việt Nam nữa vì dạy lớp tôi xong chị lại bay về Nga để học tiếp.

Ba năm sau, trong một lần vào facebook của trường để xem thông tin thực tập. Tôi bất ngờ nhìn thấy facebook của chị, vẫn là nụ cười ấy không sai được. Giống như bản năng tôi ấn vội ngay kết bạn và chờ đợi chị đồng ý, tôi vui lắm nhưng điều tôi muốn biết đầu tiên là chị đã yêu ai chưa. Tôi vội mừng thầm vì chị chưa có ai cả, tiếp đó tôi cũng chỉ nhắn tin hỏi thăm và nói về tình hình lớp mình. Chị bảo là chị còn học hơn năm nữa mới xong và lúc nào chị cũng vui tính như trẻ con vậy, lắm lúc tôi thấy chị thật ngốc nghếch chỉ muốn bay ngay sang đó để gặp chị thôi.

Vì đang học năm cuối nên tôi không dám nói hết tình cảm của mình cho chị biết, vì tôi sợ chị sẽ nghĩ mình vẫn là đứa con nít với những suy nghĩ tình

cảm trẻ con. Nên đành im lặng hạn chế liên lạc và đợi cho đến khi tốt nghiệp ra trường đi làm, đến lúc đó chị sẽ không xem mình là thằng nhóc khi xưa nữa.

Một năm sau tôi ra trường và có công việc ổn định, tôi bắt đầu liên lạc lại với chị và cố nói chuyện thân mật hơn xưa. Nhưng rồi bỗng một ngày tôi thấy chị đặt mối quan hệ với một người nào đó, cũng đúng thôi vì chị bây giờ đã 30 tuổi rồi mà. Tôi buồn lắm nhưng không muốn chị biết, lúc nào cũng chỉ nói mong chị sớm về Việt Nam để gặp chị như vậy cũng là đủ rồi.

Rồi một hôm chị hỏi sao tôi muốn gặp chị vậy, tôi giật mình mà chẳng biết nói gì. Tôi định nói ra hết nhưng một lần nữa tôi lại sợ, nếu lỡ mình nói ra không thành thì sẽ ra sao đây. Vậy là tôi chỉ nói rất quý chị ấy, rồi chị bảo tôi làm em trai chị ấy nhé vì chị là con út trong nhà mà. Nhưng tôi thật sự không muốn điều đó nên cố phớt lờ đi, chắc có thể là chị đã biết tình cảm của tôi rồi nên mới hỏi thế. Lần nào nói chuyện tôi cũng trêu chị ngố quá, rồi chị nói không thể để con nít như tôi nói chị ngố vậy được.

Tôi sốc và không nghĩ chị ấy vẫn hình dung tôi là một đứa con nít, điều đó làm tôi càng buồn hơn bao giờ hết. Ừ chị nói đúng rồi đấy, cách đây 5 năm đã có một thằng con nít rất thích chị. Nhưng nó đã cố gắng thay đổi để không còn sống trong thế giới ảo nữa, thay vào đó là sống thực tế và biết hy vọng hơn. Bây giờ thằng con nít đó đã trưởng thành trong suy nghĩ và có thể tự quyết định được cuộc sống của mình, tuy nhiên chỉ có một thứ mà nó vẫn không thể thay đổi được. Đó là nó rất yêu chị, mặc dù chị sẽ không bao giờ biết.